

Kedves Naplóm!...

Blog a könyvtárban

Pályázat – „Az év fiatal könyvtárosa 2007.”

Buzai Csaba

5900 Orosháza

Tass u. 9. II/1.

bcsaba@justhvk.hu

2006. szeptember 7., 14:41

"Megmondjuk?!"

*De jó neked, hogy könyvtáros vagy! Egész nap csak olvasgathatsz ... Azt hiszem, ez a mondat fordul meg a legtöbb ember fejében, amikor megtudják, mi a hivatásunk. Szép, régi sztereotípiá. Talán sikerül bemutatnunk, hogy a mi hétköznapijaink bizony színesek, mozgalmasak és olvasni ~~nem~~ csak otthon szoktunk."*¹

Ez volt az első. A legelső. Így, ahogy van, teljes egészében. A legelső könyvtári blogbejegyzésünk, melyet 2006. szeptember 7-én írt be kolléganőm, Petrovszki Mária, néhány órával azután, hogy elhatároztuk: intézményes keretek között nekifogunk egy blog írásának. Akkor még csak sejtettük, ma már tudjuk²: a legelső hazai könyvtári blogot kezdtük el azon a szép, napos őszi délutánon. Muszáj lenne megmagyarázni, de legalábbis illene, hogy miért.

Hát miért is? Miért tartottuk fontosnak, hogy blogot írjunk, amikor volt már honlapunk? Miért vállaltunk fel egy újabb feladatot, mikor a létszámleépítések után már a korábbiakat is csak nehezen és sokszor késve tudtuk/tudjuk elvégezni? Miért éppen a blogot véltük üdvöztető megoldásnak? És egyáltalán: mi is valójában ez a blog?

A blog webnaplót jelent. A webnapló pedig naplót – a világhálón. Az **első blogok 1999-ben** jelentek meg az interneten, ám a blogok elterjedését 2001. szeptemberétől, a New-York-i terrortámadásoktól, illetve a 2002-es iraki inváziótól számítják. Tudják, mi volt az ok? Az, ami sok blogot létrehozott azóta is, csak talán nem ilyen elemi erővel: a **közléskényszer**. Muszáj volt beszélni a történelekről, a fájdalmakról, a dühről, a kétségbeesésről, a bosszúvágyról, a következményekről, a hibás döntésekről... azaz az érzelmekről.

A blogoknak **különbéle típusai** vannak. A legleterjedtebbek a személyes blogok, más nevükön „**éblogok**”, ahol az emberek mindennapi élményeiket, tapasztalataikat, egyes közéleti és magánéleti kérdésekben kifejtett saját véleményüket oszthatják meg másokkal. Ez olykor érdekes lehet, máskor pedig gyalázatosan unalmas. Csakhogy mindjárt itt van a blog egyik legszebb tulajdonsága: **senkinek sem kötelező** ezt olvasni. Amit ugyancsak fontos megemlíteni a blogokkal kapcsolatban: gyakorlatilag semmilyen komolyabb programozói tudás nem szükséges a létrehozásához, egy **felhasználói szintű ismeret már bőven elég**,

¹ <http://blog.justhvk.hu/?p=55>

² <http://www.gmconsulting.hu/inf/kit/2007-14.htm>

hogyan elektronikus naplót alkossunk. Ha eddig képességek híján voltunk, vagy csak sajnáltuk az időt a HTML-szerkesztésre, ez most már nem lehet kifogás.

A másik blogtípus a **tematikus blog**, mely egy adott témával kapcsolatosan reagál a napi történésekre (általában a könyvtári blogokat ide sorolják, holott azért kivételek – ezt a dolgozatból is látni lehet majd – bizony akadnak, pl. a mienk). De beszélhetünk még politikusi, jogi, fotó, videó és még egy sor másfajta blogról is.³ A blogok tehát naplók, így nem meglepő: **kronológiailag rendezettek** (igaz, fordított irányban, azaz felül van a legfrissebb bejegyzés). A webnaplók esetében – ellentétben a design szempontjából is osztályozható honlapokkal – a legfontosabb a tartalom. A legtöbb blog-szolgáltatón csak választani kell egy sablont a sok közül, és egy röpké regisztrálást követően már írhatjuk is első bejegyzésünket. A blogoknál **a megjelenés csupán másodlagos** kérdés.

Ha mindezt Ön nem tudta, nincs mit szégyellnie. Még akkor sem, ha egyébként rendszeresen szörföl a hálón, hiszen az internetezőknek is csak 85 százaléka tudja, mi az a blog, rendszeresen ráadásul csupán 5 százalék olvas ilyen jellegű tartalmakat.⁴ Annál inkább adódik újra a kérdés, akkor nekünk miért volt fontos blogot írni. Egyrészt mondjuk azért, mert a blog népszerűsége töretlenül és észveszejtő sebességgel ível felfelé. A fentebb citált felmérés 2006. decemberéből datálódott, gyanítom, ma már mindkét szám nagyobb lenne, holott jó, ha eltelt azóta négy hónap. Egy másik megközelítésben ugyancsak a blogok létjogosultságát támasztja alá az a tény, hogy – mint azt már nem kevés szerénytelenséggel gyakorlatilag rögtön az első bekezdésben megemlítettem – 2006. szeptemberében mi voltunk az első magyar könyvtári blog létrehozói, ehhez képest ma már szinte minden napra jut egy újabb hazai könyvtári blog. Hála Istennek, teszem hozzá rögtön.

Ha már itt tartunk, illik egy gondolatnyi kitérőt tenni a hazai könyvtári blogokra, segítségemre ebben Takács Dániel tanulmánya lesz.⁵ A **legelső könyvtárosblog a Könyvtároskisasszony**⁶ volt, melyben egy gyakorló könyvtáros írta meg mindennapi tapasztalatait **2003 szeptemberétől** (én még ma se tudom, ki ő, de döbbenetesen jó stílusa van a kolleginának, az biztos). Utána hosszú, méla – és kissé érthetetlen – csend következett egészen 2006-ig, amikor mi blogot indítottunk, fentebb említett Takács kolléga pedig KLOG-ot⁷ (Könyvtár-LOG-ot). A KLOG óriási segítséget és csokornyit (talán inkább kazalnyi) ötletet adott az erre fogékony könyvtárosoknak, és a technikai háttérrel biztosítva sok könyvtárral

³ <http://hu.wikipedia.org/wiki/Weblog>

⁴ <http://www.ma.hu/page/cikk/ac/0/159811/1>

⁵ http://www.klog.hu/index.php?option=com_content&task=view&id=29&Itemid=1

⁶ <http://konyvtaroskisasszony.freeblog.hu/>

⁷ <http://www.klog.hu/>

foglalkozó blog létrehozásában játszott tevékeny szerepet. Az első KLOG-blogok 2006 októberében indultak el, volt köztük kifejezetten intézményi blog (az Egyetemi Könyvtár⁸), szakmai blog (a FIKSZ⁹, azaz Fialos Könyvtár Szemlélet, és a Könyvtárépítéset¹⁰), valamint egy szakmai és énblog együtt: az Élet és Könyvtár¹¹. Mára nagyot változott a magyar könyvtári blogvilág: elsősorban a KLOG-nak köszönhetően jelenleg már 35 blog foglalkozik más-más megközelítésben a könyvtári szakmával. Mondanom sem kell, óriási fejlődés, és ezzel együtt óriási lehetőség is ez a tapasztalatok megszerzésére. (Az pedig külön izgalmassá teszi a dolgot, hogy olvashatjuk akár az OSZK¹², akár – átlépve a földrajzi határokat – a washingtoni Kongresszusi Könyvtár blogját¹³ is.)

Egyébiránt a „miért kell blog a könyvtáraknak?” kérdést boncolgatva – pláne, hogy a Kongresszusi Könyvtárat is megemlítettem – nem mehetünk el szó nélkül Darlene Fichter kitűnő tanulmánya mellett¹⁴ (melynek lefordításáért hála és köszönet Paszternák Ádámnak, aki *blogjában*¹⁵ jelentette meg magyarul a szöveget). Bár új ötleteket a 2003-as írásban valószínűleg már nem nagyon lelhetünk, hibátlanul összefoglalja azokat az előnyöket, amik miatt szűk három évvel később itthon is megjelentek a könyvtári webnaplók...

A blog tehát népszerű, most még **elsősorban a fiatalok körében** – ami nem is baj, sőt, az orosházi Justh Zsigmond Városi Könyvtár blogja esetében fontos motiváció is volt. Hiszen – felteszem, mint minden más könyvtár esetében – nekünk is nagy kihívást jelent becsábítani azokat a tinédzsereket, akik a gyermekkönyvtárt már kinőtték, a felnőtt könyvtár ugyanakkor abszolút hidegen hagyja őket. Ezt – mármint a tizenéves korosztályt – persze nem szerencsés általánosítani, nyilván vannak kivételek, olvasni szerető ifjúság, az azonban biztos: Orosházán a „nagykönyvtárba” beiratkozott diákok túlnyomó többsége tanulmányi okok miatt látogatja intézményünket, pusztán csak szórakozásból, kikapcsolódásként, olvasnivalóért nagyon-nagyon kevesek. Akkor viszont hogy vehetjük fel a kapcsolatot velük? Ez a kérdés is ott motoszkált bennünk, amikor a blog ötlete megvalósítást nyert.

„*Úgy tűnik, nem szolgálnak semmilyen azonnali praktikus célt, mégis, az írók és olvasók egyre növekvő száma egyre több ráfordított időt eredményez*” – állapítja meg a blogok műfajáról szóló nagyszerű, 2007-es elemzésében Carolyn R. Miller és Dawn Shepherd, mely tanulmányt Péter Zoltán fordításának köszönhetően magyarul is

⁸ <http://egyetemi.klog.hu/>

⁹ <http://fiksz.klog.hu/>

¹⁰ <http://konyvtarepiteszet.klog.hu/>

¹¹ <http://ek.klog.hu/>

¹² <http://oszk.freeblog.hu/>

¹³ <http://www.loc.gov/blog/>

¹⁴ <http://www.infotoday.com/mls/nov03/fichter.shtml>

¹⁵ <http://olvasonaplo.wordpress.com/2006/10/05/konyvtari-blogok-magyarorszagon-miert-nem/>

olvashatjuk.¹⁶ Az előzőekből kiindulva azt is mondhatjuk: a blog **divat** lett, és mi „trendik” akartunk lenni, meg akartuk lovagolni a divat hullámain, hogy tovább már ne is ragozzam. De ki bánja, ha végre valamivel felhívhattuk magunkra a tizen- huszonévesek figyelmét. Persze a blog létrehozásakor ez még csak egy esély volt, semmi több. Csakhogy addig tulajdonképpen még esélyt sem láttunk.

Hogy mennyire is volt divat a blog 2006. szeptemberében, elég, ha csak azokra színészekre, politikusokra és leginkább „médiasztárokra” gondolunk, akik akkor már javában blogoltak, azaz eredeti és sajátos gondolataikkal örvendeztették meg tisztelőiket. Aligha valószínű – és akkor most a fentebb felsorolt csoportok közül maradjunk a harmadiknál – hogy a tévé- és újságszereplésektől amúgy is leterhelt, a semmiből hirtelen a fellegekbe emelt, formás idomú, vagy épp kigyúrt testű, a honi bulvársajtó egét teljesen kitöltő csillagok két sort is bepötyögtek volna a szövegszerkesztőbe, ha a pr-hez és pénzszerzéshez értő menedzsment nem magyarázza el mélyen a szemükbe nézve, lassan, de sokszor: **ez nekik érdekük.**

És – visszatérve szeretett szűkebb pátriánkba – népszerű volt a blog Orosházán is. Nekünk ugyan nincsenek sztárjaink, de Korbely György újságíró blogja¹⁷ nem véletlenül kapott Golden blog díjat a közélet kategóriában (ez amolyan Oscar-díj szerű megmérettetés, ami cseppet sem von le az értékéből). Korbelyról és a blogjáról később lesz még szó, most legyen elég csak annyi: a Kisvárosi webnapló hatására sokan kezdtek el saját blogot vezetni az interneten. Mi első lépésként – és ha jobban belegondolok, még mindig az első lépésnél tartunk, bár már közel a láb a talajhoz – **két csoportot szeretünk volna megszólítani:** az összes orosházi netezőt, valamint a könyvtáros társadalmat. Előbbire tehát volt már példa bőven. Márpedig ahol sokan írják, ott bizonyára sokan is olvassák.

Mielőtt elkezdenénk szemezgetni a blogunk eddigi bejegyzéseiből, mintegy illusztrálva, miért is jó, hogy a könyvtár és a blog egymásra talált, nem ártana tisztáznunk a másik fogalmat, nevezetesen: **mi is ma a könyvtár?** A régi definíció megvan, ugye? Gyűjt, tárol, szolgáltat stb. Valójában nincs is ezzel semmi baj, ha van elég hely a lap alján a lábjegyzetekre, amikkel ki kell egészíteni a három szót.

„A közkönyvtár információs centrum, amelynek feladata mindenféle ismeret, információ megszorítás és korlátozás nélkül való hozzáférhetővé tétele”¹⁸ – szól a XXI. századi meghatározás, ami – kiegészítve az alaptézist – valóban közel visz a valósághoz,

¹⁶ <http://ahet.ro/irodalom/szoveg/a-blog-iras-mint-tarsadalmi-tevekenyseg.-mufaji-elemzes-497-85.html>

¹⁷ <http://korbely.freeblog.hu/>

¹⁸ Könyvtárosok kézikönyve. 3. köt. : a könyvtárak rendszere / szerk. Horváth Tibor, Papp István. – Bp. : Osiris, 2001. – p. 79.

hiszen az információhoz való szabad hozzáférés alapvető emberi jog. A Könyvtárosok kézikönyve a könyvtárakkal kapcsolatosan más fontos megállapítást is tesz: „A közkönyvtárak előtt álló jelenkori kihívások a társadalmi-politikai változásokból, az élethossziglan tartó tanulás szükségletéből, a könyvtárlátogató közönség változásaiból s mindenekelőtt a digitális forradalomból fakadnak”.¹⁹ Azaz ha meg akarunk felelni e kihívásoknak, követnünk kell a változásokat, tetszik, nem tetszik. Annál is inkább, mert „A közkönyvtár minden állampolgáré, ezért köteles igényeiket kielégíteni”.²⁰ Lehetne még fűzni a szavakat, de a fenti idézetek is azt sugallják, ha van igény egy blogra, akkor nekünk írni kell egy blogot.

De miért nem jó a honlap erre? A kérdés házon belül nálunk is felvetődött, kicsit elemeztük hát az oldalunkat, miközben a blog is üzemelt már. Merthogy a könyvtárunknak korábban már volt honlapja – természetesen. Ráadásul a kezdeti döcögések után (fővárosi internet tanfolyamon egykoron még negatív példa is voltunk) az oldal egyre hasznosabb és informatívabb lett, igaz, a kulturális portál részét nem igazán sikerült megvalósítanunk. Pedig szerettünk volna naprakészek lenni a helyi hírekből, de a honlap merev, statikus felépítése nem engedte, hogy éppen arról és éppen azt írjunk, ami foglalkoztatott minket. Nem lennék igazságos, ha nem egészíteném ki mindezt azzal, hogy mint könyvtári honlap, a www.justhvk.hu megfelelően ellátja a feladatát, saját építésű közhasznú adatbázis, katalógus áll a felhasználók rendelkezésére. A dolgozat további része, amikor a sok-sok bejegyzésünk közül néhányat példa gyanánt kiragadok, tulajdonképpen azt hivatott elmondani, miért is jobb bizonyos esetekben a blog, mint a honlap, és egyáltalán, miért is jobb bizonyos esetekben a blog, mint bármilyen más megoldás.

(Persze az is kérdés, mit akarunk elérni egy-egy bejegyzéssel. Hogy mást ne mondjak, amikor a blogunkra ki akartam tenni egy rövid cikket az adószámunkról, ahová az egy százalékot felajánlhatják nagylelkű olvasóink, rá kellett, hogy jöjjenek: a honlapunk merevsége ebben az esetben – hogy stílszerű legyek – sokkal kifizetődőbb. Amíg ugyanis a honlapon több héten keresztül olvasható volt az adott cikk, addig a blogon két nap múlva már felül is írtuk. Meg volt az is valahol, na de azt már keresni kell.)

A blogot és honlapot mindenesetre összeköti az a szlogenünk, melyet a honlapunkra tettem ki:

„Van véleményünk. És el is mondjuk. Kiklikelj: blog.justhvk.hu/”

¹⁹ Könyvtárosok kézikönyve. 3. köt. : a könyvtárak rendszere / szerk. Horváth Tibor, Papp István. – Bp. : Osiris, 2001. – p. 77.

²⁰ Uo. – p. 82.

Jöjjön hát a szubjektív válogatás! Lesz itt minden. Idézetek saját bejegyzésekből, mások tollával történő ékeskedés saját blogról, mások tollával történő ékeskedés mások blogjából és idézetek kommentárokból, természetesen a forrást, és a szerzőt mindenhol feltüntetve. És a sok idézet alatt rendre ott lesz egy kis magyarázat, aminek lényege: **ezért jó a blog!**

2006. szeptember 13., 16:40

„Egy könyvet szeretnék ...

*"Két férfi írta, és vmi filozófiai könyv" ; "Keresem azt a nagy zöld könyvet, valahol abban a sarokrészben van" ... pls, pls ... az olvasók gyakran többet képzelnek a könyvtárosokról, mint amire képesek vagyunk."*²¹

Ez is egyike az első postoknak (magyarul: bejegyzéseknek), melyeket a blogunkra tettünk, és megint egy olyat választottam, amelyet nem én írtam. Itt kell elmondanom, hogy noha a lehetőség minden könyvtáros előtt adva van, az orosházi könyvtárblogot gyakorlatilag ketten írjuk (az eltelt nyolc hónap során még három másik kolléga írt egy-két bejegyzést, ez azonban meglehetősen vékony teljesítmény. Talán duzzoghatnék ezen a tényen, de nincs kedvem hozzá. Tavaly négy embert küldtek el a könyvtárból, idén ismét hónapok óta itt lebeg a fejünk felett a létszámcsökkentés. Ha valakinek nincs kedve üres perceiben, és legtöbbször otthon, munka után blogot írogatni, ne tegye, én legalábbis sorozatosan senkit sem zaklatok ezzel. Olykor-olykor azért próbálkozom, talán ezért is az a néhány más bejegyzés, sőt, olvasót is sikerült rávennem már arra, hogy ne csak kommentet írjon a postunkhoz, hanem saját bejegyzést. Azt hiszem, ennyi elég is lesz a zárójeles részbe).

Szóval írom én a blogot, és írja a blogot az a Petrovszki Mária kolléganőm is, akiről feltétlenül el kell mondani: tulajdonképpen ő az ötletgazdája. Ő volt az, aki azon a bizonyos szeptemberi napon felvetette a könyvtári webnapló ötletét, majd még mielőtt a lelkesedés alábbhagyott volna, rögtön létre is hozott egyet a Freeblog elnevezésű szolgáltatón. És ő volt a blog névadója is: Könyvtárosháza. A címünk ekkor még ez volt: <http://konyvtaroshaza.freeblog.hu/>. Míg nem elköltöztünk a jelenlegi, valószínűleg végleges helyünkre, a <http://www.blog.justhvk.hu> cím alá, de erről majd később.

²¹ <http://blog.justhvk.hu/?p=49>

A fenti bejegyzés egyébként azért is egy jó példa, mert híven ábrázolja a blog adta lehetőséget. A könyvtárost munka után hirtelen meglepi egy gondolat, ő leírja, **laza stílusban, közvetlen hangnemben**, azonnal publikálja, és máris olvashatja az olvasó. Kiválóan érzékelteti egyben a különbségeket is: képzeljünk már el egy ilyen cikket, ezekkel a rövidítésekkel egy hivatalos könyvtári honlapon. Nekem nem is megy.

2006. október 7., 17:52

„Munkácsy, gyorsan!

Remek a kiállítás, amiről sajna most már mindjárt csak múlt időben lehet írni. A csabai Munkácsy-kiállításról van szó, nagyon érdekes, becsiszó. Egy csomó – még számomra is – ismert festmény (Ásító inas, ami meglepően kicsi így, eredetiben), Munkácsy-relikviák (ruhák, bútorok, ecsetek, egyebek), és egy folyamatosan játszott egyórás dokufilm. Igényes az egész, gondolom nem egy könyvtári költségvetésből hozták össze, még úgy is, ha nem számítom, hogy a gyűjtemény jelentős része egy magángyűjtő, Pákh Imre jóvoltából látható. A belépő kicsit borsos volt (1500), de nyugdíjasoknak, diákoknak csak 400, pedagógusoknak pedig ingyenes (könyvtárosoknak szerintem nem, de meg se kérdeztem, úgyse tudnám mivel igazolni a foglalkozásomat). Szerintem megéri, még nekem is megérte.

(...)

Holnap látható utoljára Békéscsabán ez a gyűjtemény; aki teheti, s még nem látta: nézze meg feltétlenül. Érdemes!!!²²

Ebben a bejegyzésben egy másik fontos pozitív tulajdonságára lehet rávilágítani a blogoknak. Ez pedig a tény, maga a tény, hogy **a könyvtáros ír**. És ez a lényeg. Ezért is írtam korábban, hogy a könyvtári blogok esetében nem szerencsés meghatározás a szakmai blog kitétel (a mi blogunk esetében legalábbis nem), hiszen az esetek jelentős részében szó sincs a szakmáról, sőt, csak annyiban kapcsolódunk hozzá, hogy a könyvtáros írta a sorokat. Persze ez sem kevés, hiszen az a könyvtáros ír, akit az olvasó nap mint nap láthat, mégse biztos, hogy sokat tud róla. A blog segítségével most **megismerheti nem csak a könyvtárat, de a könyvtárost is**. A könyvtárost, a pult mögül.

Ugyanakkor a fenti post **kulturális programajánlónak** is megfelel, ami szintén tekinthető akár feladatunknak is. Egyfajta reflexként kellene ennek működnie: ha látok egy

²² <http://blog.justhvk.hu/?p=45>

szép kiállítást, egy jó színházi előadást, vagy akár egy élvezetes focimeccset, akkor hazamegyek, és írok a blogra róla. Mondom, így kellene működnie. Egyelőre nem így működik. Még nálam sem.

2006. november 1., 17:09

„'56-ban olvasták

Még mindig nem késő, hogy akit érdekel, bejőjön a könyvtárba, és megnézze az „56 könyv '56-ból” című időszaki kiállításunkat a könyvtár előcsarnokában. Nem az ötlet eredetisége miatt érdemes megnézni a könyveket (az SZTE könyvtárában is hallottam, – utóbb! :) – hogy hasonló kiállítást állítottak össze), hanem mert érdekes egy kicsit belelapozni azokba a könyvekbe, melyeket 1956-ban adtak ki.

A kiállítás november 11-ig tekinthető meg! (a könyvek listáját pedig elolvashatjátok a www.justhvk.hu címünkön is)²³

A post két okból is tanulságos, és egyik sem közülük a stílus. Egyrészt azért tartom példaértékűnek a bejegyzést, mert – akárcsak az előzőt – programajánlóként írtam, mi több, itt még mindez kiegészíthető azzal is, hogy könyvtári programajánlóként. Másrészt, mindezzel együtt arról is **tájékoztatja az olvasót, hogy mi zajlik a könyvtár falain belül.** Mit csinálnak a könyvtárosok, mikor éppen nem könyvet kölcsönöznek? A blog kiválóan alkalmas arra, hogy ezt a sokakat érdeklő kérdést minél pontosabban megválaszoljuk.

És még valami, aminek megmagyarázására jó apropó ez a bejegyzés. Ez pedig az úgynevezett „smiley”. A smiley angol kifejezés, mosolyt jelent, és az internetes kommunikáció egyik alapfogalma is egyben. A smiley-t hívják emotikonnak (emotion = érzelem) vagy hangulatjelnek is, és persze nem csak mosoly lehet, hanem minden egyéb arckifejezés is. A **smiley hivatott pótolni a gesztusokat, arckifejezéseket**, melyek nélkül egy-egy mondat félreérthetővé válhat. A Wikipedia lábjegyzetben közölt oldalán megtalálható egy lista, amely segít kiigazodni a jelek tömkelegében.²⁴ A smileyk-kal alapvetően nincs semmi bajom, valóban egyértelműbbé tehetnek bejegyzéseket, és gyorsíthatják a kommunikációt. Ugyanakkor – személyes megjegyzés következik, elnézést a hangnemért – kimondottan utálom, ha azt látom, hogy hivatalos levelezésben, újságcikkekben (akár online, akár nyomtatott ez a cikk), netán (bár ilyenre még nem láttam példát) könyvekben is

²³ <http://blog.justhvk.hu/?p=43>

²⁴ <http://hu.wikipedia.org/wiki/Emotikon>

használják a jeleket. Érthetetlen, hiszen évszázadokon keresztül meg tudta oldani az emberiség, hogy ironikus megjegyzéseit mindenki megértse, akinek szól, erre most néhány év alatt elveszítjük ezen képességünket? Mindenesetre a blogunkban csínján bánunk a smileyval, miközben ha úgy adódik, persze azért lelkesen használjuk is. Mint én, a fent idézett szövegben. Például. ;-)

2006. november 7., 15:58

„Aradi út I.

Szóval Aradon jártunk hétfőn szakmai napon. A túrát a helyi KKDSZ szervezte, így a könyvtárosok a múzeum munkatársaival kiegészítve vállalkoztak a hosszúnak jóindulattal és a határi várakozást beleszámítva sem nevezhető útra. Az utazás mint szakmai nap egyébként egy közös hagyományunk a múzeummal, minden évben ilyenkor ősszel kinézünk magunknak egy célpontot (pl. debreceni Déri Múzeum, vagy tavaly a szabadkai múzeum), s aztán azt megfelelő körütekintéssel meg is közelítjük. Ez a "megközelítés" most is rendben megtörtént, azt hiszem a többiek nevében is mondhatom, az egyetlen gondunk éppen az volt, hogy Arad ilyen közel van, szívesen buszoztunk volna még. :)

A vendéglátásra egy rossz szavunk se lehet, nagyon kedvesek voltak a kollégák, ami különösen értékes annak tudatában, hogy egy átlagos hétfői napon amúgy sem túl egyszerű dolog a kedvesség. Mármint nekem. :)))

És ha már szakmai nap, szakmázzunk egy kicsit. Az aradi A. D. Xenopol könyvtárnak mintegy 8000 beiratkozott olvasója és közel félmillió könyvállománya van, nálunk ez az arány majdnem 5000 olvasó, és kb. 100.000 kötet. Mindezt az összehasonlítást talán érdemes azzal zárni, hogy míg Aradon 50 könyvtáros dolgozik, nálunk a két külön épületben a technikai személyzettel együtt vagyunk 11-en.

A beiratkozási díjjal kapcsolatban Florin Didilescu igazgató úr elmesélte, hogy mikor átvette az intézmény vezetését, még ingyenes volt a beiratkozás. Ő változtatott ezen a gyakorlaton, és 60.000 leiben szabta meg az árat felnőtteknek, amiért kapott hideget-meleget a helyi sajtótól (és most egy zárójeles megjegyzés következik, de azért nyugodtan kapaszkodj meg, kedves olvasó: Aradon négy, azaz 4 helyi napilap létezik! Négy! Hogy hogyan tud négy napilap megélni egy 185 ezer lakosú városban, az - tartok tőle - számomra örök rejtély marad). Aztán persze szép lassan hozzászoktak a beiratkozási díjhoz a sajtó munkatársai és az egyszerű könyvtárlátogatók egyaránt, pláne, hogy diákoknak csak fél árat kell fizetni, 14 éves korig pedig ingyenes a tagság. Az olvasó hagyományos katalógusban keresheti meg a

*kívánt dokumentumot, majd négy irányba indulhat: vagy a gyerekkönyvtárba, vagy a szabadpolcos részbe, vagy az úgynevezett tanulóterembe, ami egyenlő a mi olvasótermünkkel, vagy a nemzeti örökség részlegébe, ahol pazar régi könyveket találhatunk.*²⁵

Az élménybeszámolónak volt még egy második része is, azt most nem másolom át ide, ám a blogunkon természetesen az is elolvasható. A lényeg már az első részből is kiderül: ez tipikusan az a bejegyzés, mely igyekszik minden olvasójának megfelelni. Az orosháziaknak, azaz a mi olvasóinknak azzal, hogy elmeséljük, mivel is töltöttük mi azt a hétfői napot, amikor nem nyitott ki a könyvtár, ő pedig potyára sétált el a Dózsa György útig. Joguk van tudni, és most már lehetőségük is lesz. A **szakmának**, a könyvtáros kollégáknak pedig azzal, hogy **tapasztalatainkat megosztjuk** velük.

Nos, ha már itt tartunk, természetesen igen fontos, hogy legyen olvasónk, ha már írunk. Sokáig – talán volt ez két hónap is – leginkább saját magunk szórakoztatására írtuk a blogot, próbálgattuk, mit írhatunk le, és mi az, amit a nyomdafesték lehet, hogy eltűr, de a blogunk nem. A szakmai nyilvánosság elé végül a Mikulás Gábor nevével fémjelzett KIT hírlevélen keresztül léptünk ki először:

*„Az aradi beszámoló a hely szelleméhez igazodva kerüli a formaságokat, ezért élvezettel olvasható, amellet, hogy összehasonlításra is kínál számadatokat. S mivel a blog interaktív, aki ennél többet szeretne megtudni, rá is kérdezhet, mely lehetőség a hagyományos beszámolóknál persze nem lehetséges...”*²⁶ Köszönjük, ezúton is!

Az orosházi nyilvánosság pedig először a sokat emlegetett Kisvárosi webnaplón, azaz egy blogon találkozott velünk, a fent idézetteknel nem kevésbé szívet melengető sorok ajánlásában:

*„Régóta látható, hogy a Gutenberg-galaxis helyi papjai értik a 21. századot. Már hosszú évek óta vannak az orosházi könyvtárban internetes tanfolyamok, potyainternetelési lehetőség, netre felvitt katalógus, minden, ami kell. A paletta bővült, most már [blogjuk](#) is van. Mindenből egy kicsit, úgy, ahogy egy ilyen könyvtáros blognak ki kell néznie: szolgálati közlemények, olvasónaplók, úti beszámolók. Az interaktivitással sincs baj, fórum és komment szolgálja a beszélés lehetőségét. Éljen a helyi blognetwork!”*²⁷

²⁵ <http://blog.justhvk.hu/?p=39>

²⁶ <http://www.gmconsulting.hu/inf/kit/2006-42.htm>

²⁷ <http://korbely.freeblog.hu/archives/2006/11/09/Gutenbergblog/#comments>

2006. november 21., 17:01

„Van tanfolyam

Kétségtelenül a legsűrűbb hónapokat éljük a könyvtárban, már ami a helyben rendezett internet-tanfolyamokat illeti, holott már hosszú évek óta szervezünk ilyeneket. Szeptember óta hét csoportunk volt, és ha lesz elég jelentkező, még három lesz ebben az évben. Az egyik mindjárt a jövő héten, amire jelen pillanatban még két szabad helyünk van.

Íme az időpontok:

november 27. - december 1. 16.00-20.00

december 4-8. 8.00-12.00

december 11-15. 16.00-20.00

Mindez tehát azt jelenti, hogy hétfőtől péntekig napi négy órán keresztül tart a tanfolyam, vagy délelőtt, vagy délután.

A tanfolyam díja még mindig 6000 forint.

Feltehetőleg aki a blogunkat olvassa, nem szorul rá, hogy számítástechnikai alapismeretekre szert tegyen, ugyanakkor mindenkinek lehetnek szülei, testvérei, hozzátartozói, kollégái, netán szomszédjai, akiknek életéből bizony kimaradtak az iskolai szám. tech. órák semmihez sem hasonlítható TVC-s, Spectrumos, Commodore-os izgalmai. Hát ilyen gépeket mi sem ígérhetünk, de húsz órát az alapoktól a böngészésén keresztül, az e-mail-en át a WORD-ig és Excel-ig igen.²⁸

Tipikus bejegyzés megint csak. Tipikus, már csak azért is, mert tényleg hosszú ideje szervezünk tanfolyamokat, melyeket rendre nagy érdeklődés kísér, hiszen egy bizonyos kor fölött az emberek egyszerűen nem kaphattak ilyen jellegű oktatást iskolai tanulmányaik során. Azután, ha szerencséjük volt, munkahelyükön megtanulhatták az informatika alapjait, de a legtöbben mégis inkább csak az ezredforduló után jutottak géphez (végre) és szabadidőhöz (sajnos, többnyire). Persze nyomtattunk plakátokat, hirdettünk a helyi Szuperinfóban is, de kihasználtuk a blogunkat is.

Hiszen tipikus azért is a bejegyzés, mert újra leszögezhetjük: **a blogbejegyzés felhívás is lehet**, mivel a blog erre is jó.

²⁸ <http://blog.justhvk.hu/?p=28>

2006. november 24., 12:56

„Kívánságok blogháza

Gondoltátok-e, hogy a könyvtárban is van évvégi hajrá? Ez konkrétan azt jelenti, hogy a gazdálkodási rendszer miatt - és ezt itt nem részletezem most - ilyentájt "özönlik" a pénz állománygyarapításra (csúnya szóval:P), azaz új könyvek, videók, cd-ék beszerzésére.

Kihasználva a blog interaktivitását, nyitunk egy fórumot: írjátok meg nekünk, mit szeretnétek hazavinni a könyvtárból: mi az, amivel szemeztetek a könyvesboltban, csak nem vettétek meg...²⁹

A bejegyzés Petrovszki Mária nevéhez fűződik, és a postból kiderül: van egy fórumunk is, mely egyébként teljesen független a blogtól. A fórum **az interaktivitás miatt fontos**, hogy az olvasónak a hagyományos megoldásokon – szóban, levélben, faxon, telefonon, e-mail-en (hm, már ez is hagyományosnak számít) – kívül is legyen lehetősége elmondani óhajait, sóhajait, panaszait, észrevételeit (mint arról lesz később szó, nálunk adott még más lehetőség is, lásd Skype és Messenger). Fórumot akár úgy is létre lehet hozni, hogy nincs mögötte más oldal, bár természetesen az a gyakoribb, hogy egy honlap, vagy esetünkben blog mellé teszik fel. A mi fórumunk nagyon ritkán látogatott, ami nem olyan nagy baj, mint aminek látszik, hiszen a cikkek kommentálásával lehetőséget nyújtunk az interaktivitásra, és ezzel szerencsére gyakrabban élnek is olvasóink.

(De hogy zárójelben azért pletykáljak is egy kicsit: a legismertebb fórum Orosházán a már említett Kisvárosi webnapló fóruma. Óriási politikai adok-kapok megy itt folyamatosan, de olyan szinten, hogy miközben a helyi politikai elit állandóan szemmel tartja, mi több, bele is folyik az itteni parttalan vitákba, a blog fenntartója, Korbely György nem egyszer megfogadta már, hogy a durva névtelen hozzászólások miatt kilátásba helyezett személyiségi jogi pereket megelőzendő, megszünteti a fórumot.)

2006. december 9., 10:18

„Messenger és Skype, két jó barát

Dani kommentjén felbuzdulva létrehoztunk egy Skype és egy Messenger azonosítót, azaz most már – maradjunk annyiban, hogy egyelőre kísérleti jelleggel – így is tudunk olvasói

²⁹ <http://blog.justhvk.hu/?p=26>

kérdésekre válaszolni. Egy 2002-es pályázatban ez az ötletünk egyszer már szerepelt, sajnos az végül nem valósult meg. De a lényeg:

*Skype azonosítónk: **justhvk***

*Messenger: **konyvtar@justhvk.hu***

Keressétek a kapcsolatot, teszteljünk együtt!”

Kiváló példa arra, hogy nem csak blogolvasónak lehet fontos, amikor hozzászólhat egy-egy bejegyzésünkhöz, de **mi is sokat profitálhatunk a „kommentek”-ből**. Történt ugyanis, hogy egy előző posthoz – amit itt nem idéztem a terjedelem végessége miatt – érkezett egy hozzászólás, melyben az említett Dani azt kérdezte: nem gondolkodunk-e Skype és Messenger azonosítók létrehozásában, amivel úttörők lehetnénk könyvtári szinten. És mivel mi már gondolkodtunk korábban is azonnali üzenetküldésen, – igaz hivatalosabb keretek között, ami természetesen gátolta is a megvalósítást – gyorsan megtettük a kellő lépéseket. Így olvasóink december 9-től, munkaidőben a fent jelzett két azonosítón keresztül ily módon is felvehetik velünk a kapcsolatot. Mindezt persze a szakmának is hírül adtuk, a KIT hírlevél útján.³⁰ Miért is ne? Valós idejű kommunikáció a könyvtárban díjmentesen. Kinek ne lenne jó ez?

Az olvasónak biztos, hogy jó. **Nem kell bejönnie**, ha meg akarja hosszabbítani kölcsönzését. Ha érdeklí, mennyiért fénymásolnánk le neki száztíz oldalnyi anyagot, és milyen határidővel. Ha meg akarja tudni, van-e könyvünk a rózsatermesztésről. Ha a honlapunkon keresne könyvet, de valamiért nem boldogul. Ha csak az iránt tudakozódik, hogy vannak a könyvtárosok. Az ötlet nagyon gyorsan elterjedt a hazai könyvtárakban is, bár a Mikulás Gábor által összeállított lista tanulsága szerint még nem minden könyvtár látta meg ezt a lehetőséget.³¹

Pedig. A Könyvtárosok kézikönyvében olvastam, hogy a szakemberek már korábban jelezték: számolnak azzal, hogy tíz éven belül a szolgáltatások több mint felét – az erre szakosodott tájékoztatási szakemberek – olyan használóknak nyújtják majd, akik nem mennek be a könyvtárba.³² Erről van most szó.

³⁰ <http://www.gmconsulting.hu/inf/kit/2006-46.htm>

³¹ <http://www.gmconsulting.hu/inf/kit/2007-16.htm>

³² Könyvtárosok kézikönyve. 3. köt. : a könyvtárak rendszere / szerk. Horváth Tibor, Papp István. – Bp. : Osiris, 2001. – p. 77.

2006. december 13., 17:15

„Mindjárt éjfé!

Lányos apukák, fiús anyukák, e kettő fordítottjai, nagyszülők, dédszülők és nem utolsósorban: gyerekek, program van! December 18-án, hétfőn 14 órától a gyermekkönyvtárban rendezünk könyvbemutatót, egész pontosan: mesekönyv-bemutatót.

A dolog nem csak azért fontos, mert a könyv szép (már volt szerencsém a kezembe venni, nagyon jó minőség, küllemre 5-ös), nem is azért, mert a meséket egy amerikai egyetemen matematikát oktató fiatal zseni írta Timár Ádám személyében, hanem mert a könyv illusztrátora Mester Kata, az orosházi Mester Kata!

A könyv címe Mindjárt éjfé! Elsősorban nagy ovisoknak és kis iskolásoknak szólnak a mesék, de ez majd úgysis kiderül, csak tessék eljönni. ¹⁸³

Érintettem már, de most e példát látva újra elmondom: a blog arra is tökéletesen megfelel, hogy **általunk szervezett programokat ajánljunk** a nagyérdemű figyelmébe. Ami meg ugye azért is jó, mert talán a neten lógó olvasó épp itt értesül a programról, vagy talán itt jut eszébe újra, a lényeg, hogy a blognak hála bejön egy rendezvényünkre. Amúgy meg azért is jó, mert ha el nem is jön, de legalább tud róla, hogy van itt élet. S ha ez az olvasó esetleg hatalmi helyzetben van, ez az információ a részéről még jól is jöhet nekünk.

Egyébként a rendezvényről készült beszámoló is, azt most nem másolom be ide, mert hosszú lenne. Viszont a beszámolóra is érvényes ugyanaz, amit az ajánlóra mondtam: ha már valaki nem is jött el, az talán csak megmarad benne, hogy ezen a rendezvényünkön több mint száz gyerek érezte jól magát.

2006. december 16., 21:08

„Iwiwre magyar!

Hála ZsP-nek ott vagyunk végre az iwiw-en is! Folyamatosan keresem a kapcsolatokat, de ha valakit véletlenül kihagynék, vegyetek fel ismerősnek. Elvileg most már ott is lesznek programajánlóink, infók a könyvtárról stb.

Alakul, jó lesz ez. 😊 ¹⁸⁴

³³ <http://blog.justhvk.hu/?p=15>

³⁴ <http://blog.justhvk.hu/?p=13>

Első megjegyzés: ZsP egy olvasó, akiről a Messengeren keresztül folytatott beszélgetés során derült ki, hogy rendelkezik egy fölösleges iwiw-meghívóval. Rögtön elkunyeráltam.

Második megjegyzés: **az iwiw egy közösségi oldal**, ahol barátokkal, ismerősökkel veheti fel minden regisztrált tag a kapcsolatot. Ezen túlmenően üzenetek írhatunk az Üzenőfalra, az iwiw-fórumokra és az ismerőseinknek közvetlenül is. Egy **újabb lehetőség a potenciális olvasóink megközelítésére**.

Harmadik megjegyzés: e sorok írásakor 797 ismerőse van a Justh Zsigmond Városi Könyvtárnak.

2006. december 21., 16:48

„Kép-regény

A weboldalunkon remekül elférnek a cikkek alatt a képek, ám itt a blogon ez kicsit körülményesebbnek bizonyult. Most létrehoztam egy saját képtárat a neten, ahová – akárcsak a justhvk.hu-ra - mostantól feltölthetjük a jobb képeket rendezvényeinkről. A képtár előnye annyi lehet majd, hogy itt csak fotók lesznek, azok viszont tematikusan szétválogatva, áttekinthetően, egymás mellett, megkönnyítve ezáltal a keresésüket. A cím: <http://kep.tar.hu/justhvk>. Na majd meglátjuk.³⁵

Mindent megmagyaráztam a postban. Az említett könyvbemutatón készített **képek publikálására** szükség volt egy fotóalbumra, és mivel az interneten számos oldal biztosít ilyen jellegű szolgáltatást, választottam egyet, és elkészítettem saját képtárunkat. Pofonegyszerű volt a regisztrálás, pofonegyszerű a feltöltés, mindez ingyenesen. Akkor miért ne?

2007. január 10., 17:09

„New kids on the BLOG

Szevasztok, hát megtörtént. Érzékeny búcsút mondtunk a freeblog-nak, mert most már van sajátunk. Saját blogunk. Ezzel együtt is sok köszönettel tartozunk korábbi szolgáltatóknak,

³⁵ <http://blog.justhvk.hu/?p=10>

amit azzal igyekszünk meghálálni, hogy legkiválóbb tollú könyvtárosunk tovább szerkeszti azt a blogot is. 😊

Persze ide is fog írni, miként reményeink szerint minden justhvk.hu könyvtáros. Így lesznek majd jó írások, és még jobbak is. :O Lesz saját fórumunk, és egyéb meglepetések amiket vagy babonából nem írok le, vagy mert nem értek teljesen hozzá (is-is).

És persze – miként azt a könyvtárosházán is írtuk – továbbra is várjuk a véleményeket, legyen az bármilyen lesújtó, vagy arcpirítóan magasztaló, mi mindkettőt elviseljük. 😊³⁶

Látható: jeles nap volt blogunk életében 2007. január 10. Bár én szerettem a Freeblogot, és még használni is tudtam, de az okosok azt mondták, ez így komolytalan. Ha már van saját szerverünk, legyen ott a blogunk is, úgyhogy a rendszergazdánk rittyentett nekünk egy saját blogot, új címmel, új külsővel, miegymással. Nekem megtetszett az első pillanattól fogva, igaz, amiket ott fönt, a bejegyzésben oly sejtelmesen megígértem, mint meglepetések, nos azok közül máig nem valósult meg egy sem.

Amit nyilván már korábban is jelezhettem volna, azt most megteszem: a blogban **szabad tegezni is** az olvasókat. Ami szintén jó irányba viheti el a kommunikációt. Bensőségesebb, oldottabb, szerintem személyesebb, talán még barátságosabb is, de semmi esetre sem sértő, bratyizós, netán erőszakosan jópofa. Ha ez az egyensúly megvan, a tegezés jót tesz a blognak.

Ez csak egy mellékes gondolat, de el kell mondanom: ennek a bejegyzésnek a címe a kedvencem az összes blogos bejegyzés címe közül. New kids on the BLOG. Nagyon jó...!

2007. január 18., 18:06

„Sajtófigyelő - most a Sportban

A "sajtófigyelés" az egyik legfélreérthetőbb könyvtári munkafolyamat szerintem. Arról van szó, hogy a könyvtárosok megegyezés alapján szétosztják maguk között a legfontosabb periodikumokat - az összes napilap, és a fontosabb hetilapok - majd (elvileg) naponta megnézik, jelent-e meg valami az adott számban Orosházáról. Ha igen, akkor lemásolja - én speciel szkennelni szoktam, mert maradandóbb, és mert közelebb van az eszköz 😊 - TextLibben feldolgozva visszakereshetővé teszi, tárgyszavazza, iktatja, stb., és máris eredményesnek tudhatja a napját. Csakhogy van itt egynéhány buktató. Az egyik, hogy bár a

³⁶ <http://blog.justhvk.hu/?p=115>

könyvtár által megrendelt napilapok vésszesen fogynak, de ugyanez a tendencia érvényes a könyvtárosokra is, azaz egyszerűen nincs elég időnk, hogy minden újságot szemlézzünk, a cikkeket pedig feldolgozzuk. Így nagyon lemaradtunk például az egyik legfontosabbal, a Békés Megyei Hírlappal, ami pedig azért is lényeges lenne, mert a netes keresője – ellentétben a nagyszerű archívumával – nagyon gyatra.

Ja, és akkor arról még nem is beszéltem, hogy mit lát az olvasó, amikor bejön. Na mit? A könyvtáros - ez esetünkben Buzai Csaba - lelkesen bújja munkaidőben a Sportot. 😊 A másik napilap, amit „figyelek”, a Népszabadság. Nem is merek belegondolni, mi lesz, ha egyszer egy politikailag túlérzékeny olvasó kap rajta, amint lapozgatom. Magyarázkodhatok én aztán sajtófigyelésről... Na persze. 😊

Amiről mindez eszembe jutott, az egy év végi összegzés, amit megosztok veletek. Íme egy lista az orosházi vonatkozású hírekről a Nemzeti Sport 2006-os számaiból. (...)

A listában csak a leglényegesebb elemeket hagytam benne – kivéve az ISSN-t, de az most már itt marad – mert így is tekintélyes hosszúságú. És mivel a tárgyszavazást is likvidáltam (persze csak innen), nem minden esetben egyértelmű a cikkek címeiből, mi is ebben az orosházi. Bocs. Ha sokan fogtok reklamálni, utólag majd javítok, kisdobosbecsszó.

(Amúgy meg ha valaki érdekelnek a cikkek - teljes terjedelemben - azokat bármikor, bárki elolvashatja a könyvtárban.)³⁷

Fontolgattam, hogy beemeljek-e ide ilyen hosszú írást, de végül is a papír mindent elbír (általában a költségvetés készítésekor szokták ezt a frázist használni...), máskülönben meg kicsit húztam most rajta. Ezt a postot nagyon fontosnak találtam akkor, amikor írtam. Mert a blog **bemutat egy könyvtári munkafolyamatot**, éppenséggel egy olyan munkát, amire büszkék lehetünk, és ami ugyanakkor – miként arra igyekeztem a cikkben is rávilágítani – félreérthető is. Ez persze nem a szakmának szól, inkább amolyan ismeretterjesztő írás a könyvtárosok élete és munkája iránt érdeklődő földieknek.

Egyébként a listát nem másoltam ide, de a link ott van a lábjegyzetben, tényleg érdekes olvasmány.

³⁷ <http://blog.justhvk.hu/?p=120>

2007. február 9., 10:34

„Régiségeink

Amikor épp olyan van, a háttérben tovább folyik a raktári könyvek honosítása. Kissé lelassult a munka. Ennek részben oka, hogy január közepétől egy könyvtárossal kevesebben vagyunk, ugyanakkor van egy sokkal magasztosabb nehézség is, beszéljünk inkább erről: a régi könyveknél tartunk.

A szakirodalom régi könyveit besoroltuk a szakjukba annak idején, így azokat már fel is dolgoztuk a honosítás során, azonban a szépirodalmi régiségeink külön kerültek elhelyezésre. Na, odaértem.

Eddig 1879-es a legrégebb, van rengeteg évszám nélküli is, de a századforduló körüli évekből is sok-sok kötetre derült most fény, mármint hogy nekünk van ilyen. Köztük jó néhány elfeledett író is, akik - ha egyszer újra felfedezi őket a magyar irodalom - nagy értéket jelenthetnek még számunkra. Vagy olyan ritkaságok, mint például az ötkötetes Magyar anekdotakincs 1901-ből, Márai 1944-ben megjelent Bolhapiac című munkája, egy nagyon szép és nagyon illusztris Pázmány-összes évszám nélkül, 1903-as Hitel, világ, stádium, 1934-es Tamási Áron Ábel, vagy Németh László Medve-utcai polgárijja 1943-ból. És mind telis-tele pecséttel a korábbi tulajdonosok által - polgári olvasókör, járási könyvtár, stb. Azért az nem baj, hogy mindjárt vége: a feldolgozás elég nagy összpontosítást igényel részemről, mert nem elég, hogy példát sem nagyon találok a könyvek jelentős részénél az adatbázisban, de ráadásul nem kevés belőlük többkötetes.

Mondanom sem kell, ezek a könyvek még mindig könyvek. Az igénytelen, vacak két-három éves köteteinket már rég leselejteztük, ezek meg egyben vannak, mint hajdanában. Pedig azt nem lehet mondani, hogy Krúdyt, Mikszáthot vagy épp Thomas Mannt nem olvasták volna.³⁸

Ugyanaz, mint az előbb, kicsit más szempontok alapján. A hangsúly itt is a könyvtáros személyének és munkájának a megismertetésén van, miközben **a blog által magát a könyvtárat is kicsit közelebb visszük** az olvasóhoz (tanácsot és ötletet is adhatunk arról, mit kölcsönözzön ki, ha legközelebb erre jár). Az orosházi könyvtárnak szép és gazdag állománya van, ráadásul kuriózum jellegű könyvekkel is. Példák fentebb.

³⁸ <http://blog.justhvk.hu/?p=127>

2007. február 10., 17:40

„Parfüm

Amikor először hallottam A parfümről, Patrick Süskind regényéről, azt hittem, ugyanaz lesz, mint az Amerikai psycho, csak kétszázötven évvel korábbról. Ez már önmagában felkeltette érdeklődésem, noha Ellis könyvét sokkal inkább (sőt, csak) a stílus miatt szerettem, a tartalom akkor elborzasztott, mára meg szerencsére elfeledtem a részleteket.

Aztán kiderült, hogy A parfüm tök más. Itt is hullanak az ártatlan áldozatok szép számmal, de a gyilkosságok csak a háttérben történnek, mintegy az említés szintjén, nem ez a lényeg. Eszméletlen bizarr a történet, egyben lebilincselő. Esetleg vágytál valaha rá, hogy mondjuk Franciaországban élhess az 1700-as években? Olvasd el, és nem fogsz többé. Azt gondold, hogy a szemünk, netán a fülünk a legfontosabb érzékszervünk? Szerezd meg a könyvet, hogy egy más véleményt is megismerhess.

Nem sok időm volt rá, mégis nagyon hamar kiolvastam. És most kíváncsi vagyok, nagyon, vajon milyen filmet forgathattak ebből a történetből, amit bravúrosan írt meg ez az egykönyves zseni.

10-es a könyv, nem kérdés.³⁹

Az előbbi bejegyzés magyarázatában még csak zárójelben és szerényen a háttérbe húzódva szerepel egy megállapítás, amit most megismétlek, de félkövérrel kiemelve: az olvasónak **tanácsot és ötletet is adhatunk arról, mit kölcsönözzön** ki, ha legközelebb erre jár. Bevallom, legkedvesebb és legszemélyesebb hangú bejegyzéseim mind hasonlóak voltak, mint amit most fentebb példaként idemásoltam; szokásommá vált, hogy kommentáljam néhány mondatban a frissen kiolvasott könyveket. Tulajdonképpen nem is csak kommentálok ilyenkor a könyveket, de ajánlom is.

Egy-egy ilyen ajánló során közelről **megismerheti a könyvtárost az olvasó**, hiszen sok minden van egy ilyen postban: miért ezt a könyvet olvassa, miért ettől a szerzőtől, neki ki ajánlotta, hogy tetszett, szereti-e az ilyen típusú regényeket, sőt, ha következetes vagyok, az is kiderül, a könyvtáros milyen gyakran olvas... Szóval izgalmas kísérlet ez, de szeretem, amire egy magyarázat biztos lehet: szeretek olvasni.

És hogy az idézett bejegyzés érthető legyen: a 10-es egy általam adott osztályzatot jelent egy 10-es skálán. Itt nem részleteztem mindezt, de a korábbi bejegyzéseimből hűséges olvasóink tudhatták, miről írok.

³⁹ <http://blog.justhvk.hu/?p=128>

2007. február 13., 12:27

„Versenyek és nyitva tartás

Két rendezvénynek is helyszíne lesz a következő napokban a könyvtár, ami vékonyan érinti nyitva tartásunkat is. Pénteken, február 16-án a Kazinczy Ferencről elnevezett "Szép Magyar Beszéd" verseny városi és térségi fordulójára kerül sor az emeleti részen, hétfőn, február 19-én pedig névadónk születési évfordulójához kapcsolódva rendezzük meg a hagyományos Justh Zsigmond megyei vers- és prózamondó versenyt.

Ami pedig a nyitva tartást illeti. Pénteken, 13:30-tól az emeleti rész zárva tart, a földszinti szolgáltatásokat természetesen ekkor is zavartalanul igénybe lehet venni. Hétfőn pedig a megszokott 13 órás nyitás helyett előreláthatólag 15 órakor nyitunk.

Persze ha valaki hozzátartozója szereplése, vagy csak egyszerűen a versek szeretete miatt meghallgatná a versenyzőket, megteheti. Érdemes.^{#0}

No comment, ahogy azt mondani szokás. **Programajánló és tájékoztató a nyitva tartásunkról** – ez is blog.

2007. március 7., 12:25

„Félszülinap

Szép csendben féléves lett a blog. Fél gyertya, fél torta. Az elmúlt időszakban költöztünk, új köntösöket próbálgattunk magunkra, értékes ismeretségekre tettünk szert, és kialakult egy stabil olvasógárdánk is.

Egyszóval jók a tapasztalatok.

Ezzel együtt is tudjuk, akad még hiányosság bőven. Csak hát.

A könyvtárnak nem kevés problémával kell most szembe néznie, ami kicsit szomorkássá teszi e fél-jubileumot. De reménykedni szabad, hátha az első kerek évfordulónkon már tényleg ünnepelhetünk valamit. Így, együtt, ahogy most vagyunk.^{#1}

Lányos anyukák álma lehetek ezzel a posttal. Bizony, nem feledkeztem meg erről az évfordulónak nehezen nevezhető jubileumról sem, ami – bevallom – elsősorban, sőt, csupán

⁴⁰ <http://blog.justhvk.hu/?p=129>

⁴¹ <http://blog.justhvk.hu/?p=139>

arra volt jó és hasznos, hogy kicsit **hirdethettük magunkat, hirdethettük a blogunkat**. A Katalistre például az alábbi üzenetet küldtem:

„Kedves lista,

első féléves születésnapját ünnepli a mai napon az orosházi Justh Zsigmond Városi Könyvtár blogja. A nagyobb összegzésekre és derűs sztorik mesélésére a régvolt kezdetekből még túl fiatalok vagyunk, így csak csendben, csak halkán köszönjük meg minden érdeklődőnek és rendszeres olvasónknak a szakmán belül is, hogy néha benéznek hozzánk. Tegyétek még sokszor!

<http://blog.justhvk.hu/>

Buzai Csaba

Justh Zsigmond Városi Könyvtár, Orosháza”⁴²

Itt jegyzem meg halkán, hogy noha biztos ezt is lehet manipulálni, de azért azt, hogy ki mikor kezdett blogot írni, viszonylag egyszerűen lehet tisztázni: csak meg kell nézni az első bejegyzés dátumát. Már csak ezért is gondoltam úgy: büszkélkedhetünk mi ezzel a féléves születéssel is.

2007. március 9., 16:00

„Aranyvackor - az olvasó élménybeszámoló

A Pozsonyi pagony pályázatot írt ki írók, illusztrátorok részére.

Körülbelül 160 pályázó küldte be munkáit, ebből kb. 60 munkát juttatott tovább a zsűri, melyek neves szakemberekből álltak: Békés Pál író, a Gyermekkönyvek Nemzetközi Tanácsa (IBBY) magyarországi elnöke; Kovács Eszter, a Pozsonyi Pagony vezetője; Lantos p. István, a Csodaceruza művészeti vezetője; Paulovkin Boglárka grafikus, illusztrátor és Rófusz Ferenc Oscar-díjas animációsfilm-rendező, a zsűri fővédnöke Marék Veronika író-illusztrátor volt. A 60 továbbjutott alkotásra a minimax.hu-n lehetett szavazni (a gyerekek díjáért). A III. Téli Gyerekirodalmi Fesztiválon, a Millenárison kivetítón tekinthették meg a meséket a gyerekek. A díjkiosztó a Kogart Házban volt március 5-én. A zsűri, és néhány kiadó kiosztotta a díjakat. Kata (Lackfi János szerzőtársával) a Móra kiadó különdíját nyerte a pályamunka kimagasló színvonaláért, elevenségéért, gyerekközpontúságáért. A díjátadó házigazdája Csákányi Eszter

⁴² <http://listserv.niif.hu/pipermail/katalist/2007-March/013323.html>

megbetegedése miatt Scherer Péter volt, sajnos Békés Pál is megbetegedett így Ő se tudott részt venni a rendezvényen. A kiállítás március 9-19-ig az Uránia Nemzeti Filmszínház kávézójában látható. A pályázat célja a tehetséges írok és illusztrátorok megtalálása, akinek a munkáiból igényes gyermekkönyv készíthető.

Mester Kata a Mindjárt Éjfél című könyvével és az Okos Ceruza nevű foglalkoztatójával már bizonyította ezt.⁴³

Ez bizony egy olyan bejegyzés, ami unikum a maga nemében: **az olvasó írta a blogunkat**. Az ötlet, valamint a kivitelezés máig sem forrta ki magát teljesen, de ez a bejegyzés eredményes kísérletnek bizonyult. Arra gondoltunk, a cikkek kommentálási lehetősége mellett más jogokat is adunk az olvasóinknak, (azok közül is azoknak, akik élni kívánnak e joggal) hogy elmondhassák véleményüket.

A bejegyzés írója Skype-on keresztül osztotta meg először fenti élményeit velem, majd kis bátorítás után hajlandó volt mindezt a blogunkba is beírni (csupán regisztrálni kellett mindehhez magát). Folytatás mindaddig nem született, nyilván ha nagyon bíztatnánk állandó olvasóinkat, születhetne. Ez még függő játszma, de a fenti példa számomra mindenképp azt bizonyítja: van perspektívája az elképzelésnek.

2007. március 12., 17:30

„Bloggerek ha összejönnek

Kedves blogírók és blogolvasók, ez most itt egy meghívó lesz. Könyvtárunk is csatlakozott az Internet Fiesta elnevezésű országos programsorozathoz, melynek elsődleges célja az internet népszerűsítése. A programok lentebb lesznek olvashatók, ezek közül most egyet szeretnék kiemelni, a március 24-i bloggertalálkozót.

A beszélgetésen két fővendégünk lesz, Korbely György újságíró és Németh Béla polgármester, mint gyakorló blogírók, valamint egy bevallottan blog-ellenző, Varga Zoltán újságíró személyében. Ám rajtuk kívül - ezúton is - szeretnénk meghívni minden helyi, megyei, regionális, mi több, országos bloggert, akinek van kedve meghallgatni a beszélgetést (vagy nevezük vitának? nem tudom), sőt bekapcsolódni abba.

Ha mint blogger, szeretnéd a rendezvényen néhány szóban bemutatni naplódodat, úgy arra kérlek, ezt mielőbb jelezd vagy itt, vagy pedig a bcsaba@justhvk.hu e-mail címen.

⁴³ <http://blog.justhvk.hu/?p=142>

Természetesen akkor is várunk, ha van blogod, de inkább csak írni szeretsz, beszélni nem, illetve akkor is, ha nincs blogod, de kíváncsi vagy a beszélgetésre.

És addig is - mindenkitől várom a kérdéseket, amiket feltennének a bloggereknek. Az est folyamán persze bárkinek lehetőséget kínálunk majd a megszólalásra, de ha itt leírod, én is szívesen tolmácsolom a kérdéseket.⁴⁴

Na most jönnek a nagy szavak. A szívem csücske volt ez a program, blogunk legszebb gyümölcse, az elmúlt évek – számomra – legkedvesebb könyvtári rendezvénye. Borzasztó elfogult leszek mostantól, bocsánat. A szokásos márciusi Internet Fiesta programjain agyaltunk, és úgy tűnt, tényleg szokásos lesz a szokásos programokkal, amikor bevillant, hogy érdemes lenne kiaknázni a lehetőségét a blogunknak. Hogy innen aztán milyen kanyargós ösvényeken keresztül jutottam el a bloggertalálkozó ötletéig, én már meg nem mondom, de az biztos, hogy amikor odaértem, tudtam, hogy meg kell szervezni. Szerencsére a kollégák ugyanúgy gondolták, úgyhogy elindulhatott a munka. Telefonok, e-mail-ek, néhány jó szó, és nagyjából tudtuk is, kik lesznek a beszélgetés résztvevői.

Miután a Katalistre is küldtem egy meghívót, a Könyvtári Levelező/lap főszerkesztője felajánlotta, hogy utólag írhatok a bloggertalálkozóról. A felkérést komoly megtiszteltetésnek éreztem, mivel azt megelőzően nagyon-nagyon régen volt szó rólunk nem csak itt, de más könyvtári folyóiratban sem. A cikk az áprilisi számban jelent meg.⁴⁵ Az olvasó és az újság utólagos engedelmével most ebből a cikkből idéznék részleteket. Sok mindent leírtam ott, viszonylag érthetően.

„Az orosházi Justh Zsigmond Városi Könyvtár 2002 márciusában kapcsolódott be először az Internet Fiesta programjaiba. (...)

Azonban az évek változnak, mint könyvtáros szemüvegében a dioptria száma, és idén rá kellett ébrednünk: ez a program ilyen formában már nem fogja úgy lázba hozni az orosháziakat, mint tette azt korábban (hogy stílusos legyek: „frissítés” nélkül legalábbis nem). Az internet rohamos elterjedésével, valamint az előfizetői díjak kedvező változásával ugyanis már nem számíthattunk arra, hogy az olvasók éjjel – csak mert díjtalan a használata – eljönnek hozzánk barangolni a világhálón. Nappal még oké, sőt, na de éjjel. Ezzel együtt – szerintem - most is jó programot sikerült összeállítanunk: követve az idej trendet, mi is fókuszáltunk az elektronikus ügyintézésre egy vetítéssel egybekötött előadás formájában, volt

⁴⁴ <http://blog.justhvk.hu/?p=147#more-147>

⁴⁵ Buzai Csaba: Bloggertalálkozó Orosházán. In. Könyvtári Levelező/Lap, 19. évf. 4. sz. (2007). – p. 13-15.

net-totó, EU-szerver bemutató, számítógépes tanfolyam, net-nap ingyen internettel (de csak reggel 8-tól este 8-ig) és volt, igazán volt egy bloggertalálkozó is. (...)

A blogger az a személy, aki a blogot írja. Orosháza – ahogyan azt éppen egy blogger, a találkozó egyik fővendége, Korbely György megfogalmazta – blogkiszváros. Sokan írnak blogot, bár kétségtelen, arról semmi adatunk nincs, hogy esetleg többen is írnak-e, mint más városokban. De minket ez a legkevésbé sem érdekelt, amikor elhatároztuk, az Internet Fiesta apropójából meghívjuk a város bloggereit egy találkozóra. A fő cél egyértelmű volt, ismerjük meg egymást, de persze nem lennénk könyvtárosok, ha közben nem gondoltunk volna arra is, ha már eljönnek a vendégek, ismerjék meg a könyvtárunkat, és ismerjék meg a munkánkat is.

Látva a sok helyi vonatkozású blogot, úgy döntöttünk, kiemelünk néhány fővendéget, akikkel beszélgetünk majd a találkozó során, miközben természetesen szót adunk mindenki másnak is, aki élni kíván a lehetőséggel. Bízunk a bloggerek megértésében, és nem kellett csalódnunk, nem volt emiatt sértődés. Az egyik fővendég személye adott volt Korbely György személyében. Nyugodtan nevezhetjük őt az első orosházi bloggernek, akinek naplója – mint ez a bloggertalálkozón is kiderült – példát adott és kedvet csinált sok másik orosházi bloggernek is. Gyuri közéleti naplót vezet, és mint profi újságírótól ezt el is várhatja az ember, mindezt pártatlan módon, élvezhető stílusban teszi. A blogján található fórum pedig mind a mai napig „A fórum” Orosházán, így bízhattunk abban is, hogy az ő meghívásával nem csak ő jön, de állandó olvasói is.

Tulajdonképpen - bár ez később meglepően nagy és tökéletesen felesleges vitát indukált a blogunkon - a másik fővendég személye sem volt kétséges: városunk polgármestere, Németh Béla is blogot vezet a világhálón, ami kihagyhatatlan ziccerként lebeget a szemünk előtt. Meghívtuk, ő pedig elfogadta a meghívást. Lett volna egy harmadik fővendégünk is, azonban a korábban a bloggal kapcsolatos ellenérzéseit nyíltan vállaló, és persze a meghívásunkra ugyancsak igent mondó újságíró az utolsó pillanatban lemondta a beszélgetést, és egy levelet küldött maga helyett.

Na de ne ugorjunk ennyire előre, hiszen a találkozó délutánján nem csak a meghívott vendégek száma volt bizonytalan, de a közönsége is. Ez volt az első olyan rendezvényünk ugyanis, melyre egyáltalán nem küldtünk szét nyomtatott meghívót, amiből volt ugyan néhány, de azok nem borítékban, majd postaládákban végezték, hanem a könyvtár előcsarnokának a pultjáról vehették el olvasóink. Viszont millió e-mailt küldtünk szét, számíthattunk a meghívásra igent mondó bloggerek hírverésére, ott volt a programunk a helyi újságban, a legnépszerűbb közösségépítő oldalon, meg persze, naná, a blogunkon is.

(...)

Hogy az ellenblogger nem jön el, az véglegesen csak a találkozó napján derült ki, s hogy még élesebb legyen a szituáció, a fővárosban továbbképzésen lévő Korbely is félórát késett, így először csak a polgármestert kérdeztem, akiről ha túl sok pozitívumot emelnék most ki, az nyilván gyanúsnak tűnne, így csak egyet említenék: képes volt nem politizálni. Ez még úgy is igaz, hogy a „miért ír” kérésre válaszolva nem tagadta, a helyhatósági választások előtt jó lehetőségnek tűnt a blog a választók megszólítására. A beszélgetésbe rögtön bekapcsolódtak a közönség tagjai, esetünkben a bloggerek is, akik egyenként mondták el, miért, mióta és kiknek írják naplójukat. Érdekes dolgok hangzottak el, például kiderült, hogy gyakorlatilag senkit sem érdekel a statisztika, igaz, mindenki megnézi. Az nem jelentett meglepetést, hogy a fő ok, amiért a többség naplót kezdett írni, a közléskényszer volt. És mivel mindannyiunknak van mondanivalója, kell egy hely, ahol azokat megfogalmazhatjuk. De jelen volt egy korábban Angliában tartózkodó hölgy, és egy másfél éves kislányának blogot író anyuka is, akiknél a közös indok mindezek mellett a távoli ismerősök tájékoztatása volt. A polgármester elárulta, ő csak diktál, a bejegyzés megírása már a gyermekeire marad. A két fővendég között nem csak ez volt jelentős különbség: míg például a város első embere legfeljebb este ül le a monitor elé, ősbloggerünk napi tíz óránál többet is bevallott (és ha már az őszinteségnél tartunk: az egyébként Golden blog díjjal elismert Korbely Gyuri kezdőlapja a böngészőjében a Kisvárosi webnapló. De ki ne értené ezt meg?).

Szóba került, sőt, némi vitát váltott ki a fórumok jelentősége, amiről persze jó tudni: nem egyenlő a bloggal, sőt, még csak nem is kötelező eleme annak. A polgármester inkább bírálta a névtelenül véleményt formálókat, mások inkább védték ezt a lehetőséget, ám különösebb vehemenciával egyik oldal sem állt saját álláspontja mellé. Vitára adott még okot az internet, így a blogok nyelvezete, helyesírása is, ám itt egyetértés született: a rövidítések alkalmanként érthetőek és megengedettek lehetnek, ám a helyesírás figyelmen kívül hagyására nincs mentség.

A közel kétórás beszélgetést leginkább a mosoly, a nevetés jellemezte, és merjük hinni, hogy ez nem csak a közben felszolgált teának és pogácsának volt köszönhető. Remek, kötetlen, sőt baráti volt a hangulat, és nagy örömünkre szolgál, hogy ez nem csak a mi véleményünk. Végre volt egy könyvtári rendezvény, amiről utána beszéltek a városban, ami téma volt a netes fórumokon. Jó érzés látni, olvasni a többi blogger beszámolóját. (...)

Nos, igen. A bloggertalálkozónak sok kellemes és hasznos hozadéka volt, például maga a fenti cikk, na meg a tény, hogy **új barátokra leltünk**. Olyan barátokra, akik korábban nem jártak rendszeresen a könyvtárba, és lehet, hogy rendszeresen most sem járnak, viszont

érdeklődnek a könyvtár élete iránt. Olvassák a blogot, kapcsolatban vannak velünk és tudják, ha szükségük lesz ránk, számíthatnak a segítségünkre. És talán ez fordítva is igaz.

A találkozóról szóló blog-tudósításra negyvenkét bejegyzés érkezett, igaz – amint arra a fenti cikkben is utaltam – sajnos a politikát nem tudtuk kiküszöbölni. De hát miért pont innen tudtuk volna? Ugyanakkor elmondható, hogy akik eljöttek a találkozóra, azok mind pozitív véleményekkel voltak a programunkról, és nem csak a hozzászólásokban, de – akik teheték – saját blogjukon is.

Íme néhány kommentár:

„Remélem, máskor is lesz ilyen bloggertalálkozó, vagy hasonló. Én nagyon jól éreztem ott magam. A könyvtár mindig jó programokat csinál. Ők tényleg azt nézik, hogy az ember jól érezze magát. Örülök, hogy van ilyen Orosházán.”⁴⁶

„Sajnálom, hogy nem tudtam részt venni az első bloggertalálkozón, de nyakig voltam a munkában. Remélem, lesz még más ilyen alkalom is...Családunk blogjait azért képviseltettük BejKutyey által (uzsidoboz.freeblog.hu). Így utólag is köszönöm a meghívást. Kata”⁴⁷

„Várom a Könyvtártól a programokat és sűrűbben fogom látogatni ezt a blogot. Jó volt a rendezvény.”⁴⁸

„Nem csak szerinted! Tényleg jól ki lett találva! Legyen még ilyen!!! Ilyen események hozzák össze a város lakosait. És tök kellemes volt, meg minden. A tea nagyon fincsi volt. Mikor lesz a legközelebbi?”⁴⁹

„csak jókat hallottam a bloggertalálkozóról. le a kalappal a szervezők és a résztvevők előtt. legközelebb ha tehetem én is ott leszek.”⁵⁰

És íme néhány blogbejegyzés mások naplójából:

⁴⁶ <http://blog.justhvk.hu/?p=154#comments>

⁴⁷ Uo.

⁴⁸ <http://blog.justhvk.hu/?p=155#comments>

⁴⁹ Uo.

⁵⁰ <http://blog.justhvk.hu/?p=154#comments>

„Ezután egy közvetlenebb hangvételű beszélgetésként ért véget a kétóráhosszúra sikerült találkozó. A könyvtár előtt még egy páran maradtunk beszélgetni. Németh Bélával rágyújtottunk egy cigire, majd csatlakoztak többen és spontán beszélgetés alakult ki, az elidegenedésről például, amiben felelős lehet az internet is. Viszont ennek a találkozásnak mindenféleképp közösségformálóhatása volt (úgy vettem észre itt a blog.hu-n, hogy a bloggerek egymásnak is kommentelnek, így a hasonló érdeklődésű emberek is közösséget alkotnak és nemhogy elidegenedésről nem beszélhetünk, hanem inkább a territóriumunk szélesedik). Jó arcok az orosházi bloggerek, máskor is lehetne találkozni, egymással közreműködni, amit már Forgó Imvel gyakorlunk. Hiszen felhasználom a fotóit, míg ő bármikor írhat ide posztot, amikor csak kedve szottyán, sőt a blogunk külalakja részben neki is köszönhető.

Ebből az összeövetelből lehetne rendszert csinálni, valamint más városok is követhetnék e példát, sőt megyei, vagy országos blogos találkozások is szerveződhetnének, a kommentelők részvételével.” – írta Némó.⁵¹

„Szóval alapvetően egy jól sikerült offline rendezvény volt, ahol egyébként a Kisvárosi Webnaplón és a polgi blogján kívül mintegy fél tucat webnapló gazdája volt jelen, illetve voltak, akik nem tudtak eljönni, ez további öt-hat blog. Orosházán tehát elég magas az egy főre jutó blogok száma, és ez jó.” – írta Korbely Gyuri.⁵²

„(...) Tegnap elmentünk a bloggertalálkozóra, mert a mi naplónkat is meghívta Csabi (kösz), meg persze Apa is ott volt:) és ugyan úgy volt, hogy nem megyek, de aztán mégis sikerült összehozni, és így Hédi Aliz is szerepelt általam. Persze ő eközben már az igazak álmát aludta, miután napközben lesétálta a szokásos ezer kilométerét, és pocakra gyúrt keményen.” – írta Hédi Aliz anyukája.⁵³

„Kellemes volt a találkozó, én mint "al"meghívott nem éreztem magam rosszul, a verbális kommunikációban lévő hibák miatt külön örültem, hogy csak akkor szóltam, ha szólnom kellett. Pedig kellett, nem csak a logorrheám miatt (a beszéd az egyik legjobb szorongás oldó az egyik tanárom szerint).” – írta a Liget utca.⁵⁴

⁵¹ <http://foldiek.blog.hu/2007/03/25/bloggertalalkozo>

⁵² http://korbely.freeblog.hu/archives/2007/03/26/Sok_blog/

⁵³ <http://hedializ.blogspot.com/2007/03/hresek-lettnk.html>

⁵⁴ <http://blogol.hu/comment.php?log=726001>

„Tehát Bloggertalálkozó volt Orosházán szombaton, azaz március 23-án. A kiírásban az szerepelt, hogy Orosházán meglepően sokan blogolnak, ezért rendezi meg a Könyvtár az Internet Fiesta rendezvény keretében ezt a találkozót. És valóban: elég sokan eljöttek. A könyvtár emelete megtelt bloggerekkel, meg azokkal, akik nem blogolnak. Egy beszélgetés volt az elején Németh Béla polgármesterrel, majd Korbely Gyurival is, közben megszólaltak a bloggerek is. (...)

Szóval jó kis összejövétel volt, egy kis közösségépítés, egy kis személyes megismerkedés azokkal, akiket eddig csak a betűtengeren keresztül ismerhettünk meg. Persze a bemutatottakon kívül még mások is írnak, őket innen is meg lehet nézni.

A blog egyébként arra is jó, hogy kapcsolatot tartsunk egymással, tehát így én is elolvashatom, hogy mi történik Orosházán, mivel a hét nagyobbik részében Szegeden vagyok. Ez a rendezvény arra volt példa, hogy egy valódi közösség tagjaiból alakul egy virtuális közösség, majd ez egy valódi közösséggé alakul át. Tudományosan megfogalmazva:.) Tehát ez volt a bloggertalálkozó. Legyen ilyen máskor is!” – és írta Orsi.⁵⁵

Talán nem ártana összegezni a dolgozat végén a blog előnyeit, de rájöttem, ha nekifognék, azzal újra leírnék mindent, amit már egyszer leírtam, talán csak a „szemléltető eszközként” használt bejegyzések újbóli bemásolását kerülhetném el. A lényeg – azt remélem, – megmarad abban, aki átrágja magát a fenti sorokon. Azaz: az olvasóhoz közelebb kerültünk, és az olvasó is közelebb került hozzánk.

A fenti olvasói idézetek nem hivalkodások akarnak lenni. Meggyőződésem, hogy sokan szerették eddig is az intézményünket, azonban most ezt végre leírva is láttuk. Nagyon-nagyon kellenek ilyen visszajelzések az önbecsülésünk miatt, meg talán azért is, hogy a sorsunkról dönteni hivatott fenntartó is lássa, szükség van ránk.

És egy másik nem elhanyagolható eredmény: végre a szakma is megismerhette a nálunk folyó munkát. Mert bár hosszú évek óta végzünk fontos és hasznos könyvtári tevékenységet, olyat, amit a szakfelügyelet éppúgy elismert, mint az a néhány kolléga, aki ellátogatott már hozzánk, olyat, ami szerintem magasan felülmúlja a jelen körülmények között tőlünk elvárható munkát, országosan semmi visszhangja nem volt mindennek. De még helyben sem nagyon. Most, hála a blognak, végre kiléphettünk a szakmai nyilvánosság elé, ami magával vonta, hogy helyben is többet beszélnek a nálunk folyó munkákról. 2007-ben

⁵⁵ <http://uzsidoboz.freeblog.hu/archives/2007/03/>

többet szerepeltünk a szakmai (online és nyomtatott) sajtóorgánumban, mint az azt megelőző tíz évben összesen. Köszönhetően elsősorban a blogunknak.

Köszönjük is.